

VENDIM
Nr. 35, datë 23.6.2014

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	kryetar	i Gjykatës Kushtetuese
Vladimir Kristo	anëtar	i “ “
Sokol Berberi	anëtar	i “ “
Altina Xhoxhaj	anëtare	e “ “
Fatmir Hoxha	anëtar	i “ “
Gani Dizdari	anëtar	i “ “
Besnik Imeraj	anëtar	i “ “
Fatos Lulo	anëtar	i “ “
Vitore Tusha,	anëtare	e “ “

me sekretare Edmira Babaj, në datën 11.3.2014 mori në shqyrtim, në seancë plenare mbi bazë dokumentesh, çështjen nr.5 Akti, që i përket:

KËRKUES: Endri Kotherja

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Këshilli i Ministrave; Agjencia e Kthimit dhe Kompensimit të Pronave, Tiranë.

OBJEKTI: Konstatimi i cenimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor si rezultat i mosekzekutimit të vendimit nr. 532/2, datë 23.9.1996 të Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave brenda një afati të arsyeshëm.

Shfuqizimi, si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë, i vendimeve nr. 4264, datë 19.5.2009 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë; nr. 985, datë 28.5.2010 të Gjykatës së Apelit Tiranë; nr. 225, datë 7.2.2013 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi).

BAZA LIGJORE: Nenet 4, 17/2, 41, 42/1, 44, 118/1, 131/f, 134/g dhe 142/3 të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; nenet 6 dhe 13 të Konventës Evropiane për të Drejtat e Njeriut; neni 1 i Protokollit 1 dhe Protokollit 12 i KEDNJ-së; ligji nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatoren e çështjes, Vitore Tusha; mori në shqyrtim pretendimet e paraqitura me shkrim nga kërkuesi, i cili kërkoi pranimin e kërkesës dhe prapësimet me shkrim të subjekteve të interesuara që kërkuan rrëzimin e kërkesës dhe, pasi bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuesi, si një nga trashëgimtarët e H.K., është njohur pronar i sipërfaqes prej 330 m² të ndodhur në bashkinë Elbasan me vendimin nr.532/2, datë 23.9.1996 të Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (KKKP). Po ashtu, kërkuesit i është dhënë edhe e drejta e kompensimit.

2. Në vitin 2008, pronarët i janë drejtuar AKKP-së Tiranë, me kërkesën e datës 17.9.2008, duke pretenduar që në zbatim të neneve 15/a dhe 16, pika 1 shkronja “b” të ligjit nr.9583, datë 17.7.2006, “Për disa ndryshime dhe shtesa në ligjin nr. 9235, datë 29.7.2004, “Për kthimin dhe kompensimin e pronës”, t’u kompensohej sipërfaqja duke marrë si vlerë mesatare çmimet e përcaktuara nga harta e vlerës së trojeve sipas vendimit nr. 139, datë 13.2.2008 të Këshillit të Ministrave, “Për miratimin e çmimeve të trojeve të përcaktuara në hartat përkatëse për qarqet e Fierit, Elbasanit, Tiranës, Vlorës, Durrësit dhe Shkodrës”.

3. Në përgjigje të kërkesës së mësipërme, kërkuesit kanë marrë shkresën nr.1824/1 prot., datë 26.9.2008 të AKKP-së, sipas së cilës: “...pronarët duhet të qëndronin në pritje të fillimit të procesit të kompensimit financiar për sipërfaqet “truall” dhe sapo të shpallej VKM-ja që do të përcaktonte kriteret, datat dhe procedurat e procesit duhet të dorëzonin dokumentacionin që u njihte kompensimin financiar”. Pronarët janë pajisur me një fletë-udhëzues të dokumenteve të nevojshme.

4. Kërkuesi i është drejtuar Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë me kërkesë padi, me objekt: “Detyrimin e të paditurit AKKKP-së të nxjerrë aktin përkatës administrativ për realizimin e të drejtës së kompensimit në vlerë në favor të familjes Kotherja (trashëgimtarëve të Hysni Kotherja) si pronarë të truallit”. Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr.4264, datë 19.5.2009, ka vendosur rrëzimin e padisë.

5. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 985, datë 28.5.2010, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr. 4264, datë 19.5.2009.

6. Gjykata e Lartë, pasi ka marrë në shqyrtim rekursin e paraqitur nga kërkuesi, me vendimin nr. 225, datë 7.2.2013, ka vendosur mospranimin e tij në dhomë këshillimi.

II

7. **Kërkuesi** i është drejtuar Gjykatës Kushtetuese në datën 4.12.2013 duke pretenduar:

7.1 Konstatimin e cenimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor si rezultat i mosekzekutimit të vendimit të KKKP-së nga AKKKP-ja, e cila, në bazë të nenit 15, pika 1, shkronja “c”, kishte detyrimin ligjor të trajtonte me vendim kërkesën e pronarëve për kompensim në vlerë dhe jo të justifikojë me mungesën e vendimit të Këshillit të Ministrave.

Ky qëndrim bie ndesh me jurisprudencën kushtetuese dhe vendimet e Gjykatës Evropiane për të Drejtat e Njeriut. Refuzimi për kompensimin në vlerë të pronarëve për sipërfaqen prej 330 m² cenon parimin e sigurisë juridike.

7.2 Shfuqizimin e vendimeve gjyqësore, pasi kanë cenuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe neneve 6, 13, të KEDNJ-së dhe nenit 1 të protokollit nr.1, në aspektet e mëposhtme:

7.2.1 Gjykatat e zakonshme nuk kanë marrë në konsideratë jurisprudencën e GJEDNJ-së, e cila në mënyrë të vazhdueshme konstaton se autoritetet shqiptare krijojnë një gjendje pasigurie për shkak të mosekzekutimit të vendimeve përfundimtare të KKKP-ve.

7.2.2 Gjykata e Lartë, duke vendosur mospranimin e rekursit në dhomë këshillimi, ka cenuar:

7.2.2.1 të drejtën e mbrojtjes, pasi rekursi përmbante shkaqe nga ato që duhen shqyrtuar në seancë gjyqësore;

7.2.2.2 detyrimet që burojnë nga vendimi unifikues nr. 686, datë 11.5.2000 i Kolegjeve të Bashkuara të Gjykatës së Lartë, sipas të cilit “gjykatës i lind e drejta të detyrojë me vendim cilindo organ jo vetëm të ushtrojë detyrën, por ta ushtrojë atë në përputhje me Kushtetutën dhe ligjet, duke garantuar të drejtën e individit për një gjykim të drejtë dhe në një afat të arsyeshëm”;

7.2.2.3 parimin e sigurisë juridike, pasi nuk është vënë në ekzekutim një vendim i formës së prerë;

7.2.2.4 standardin e arsyetimit të vendimeve gjyqësore, sepse Gjykata e Lartë, në kundërshtim me detyrimin që buron nga neni 142/3 e Kushtetutës, nuk parashtron shkaqet e mospranimit të rekursit.

8. Subjekti i interesuar, Këshilli i Ministrave, i përfaqësuar në këtë proces nga Avokatura e Shtetit, parashtrori këto prapësime:

8.1 Pretendimi i kërkuarit për cenimin e së drejtës për një proces të rregullt ligjor është i pabazuar, pasi ka qenë sjellja mosvepruese e vetë kërkuarit, dhe jo e AKKKP-së që ka çuar në mospërfitim të kompensimit në të holla. Kërkuari i është drejtuar vetëm njëherë AKKP-së në datën 17.9.2008 dhe pavarësisht se në vitet në vijim Këshilli i Ministrave ka miratuar disa vendime për përcaktimin e rregullave dhe kriterëve për shpërndarjen e fondit të kompensimit në të holla ai nuk ka rikonfirmuar vullnetin përmes një kërkesë të re të shoqëruar nga dokumentacioni përkatës.

8.2 Gjithashtu, i pabazuar është edhe pretendimi i kërkuarit, se AKKP-ja duhet të kishte zbatuar drejtpërdrejt ligjin nr. 9235, datë 29.7.2004, “Për kthimin dhe kompensimin e pronës”, i ndryshuar. Ndonëse AKKP-ja përfaqëson autoritetin që shprehet në lidhje me njohjen, kthimin e pronës ose njohjen e të drejtës së kompensimit, ligji ka ngarkuar Këshillin e Ministrave për përcaktimin e rregullave dhe kriterëve për shpërndarjen e fondit të kompensimit në të holla pronarëve.

8.3 Duke qenë se kohëzgjatja e arsyeshme e procesit kushtëzohet midis të tjerash edhe nga sjellja e kërkuarit, kjo e fundit rezultoi të mos jetë në përputhje me kërkesat që burojnë nga kuadri ligjor në fuqi. Kërkuari ka pretenduar të kompensohet në mënyrë të menjëhershme dhe në kundërshtim me çdo procedurë të përcaktuar nga ligji. E drejta e pronësisë që ka fituar kërkuari me vendim të KKKP-së nuk është vënë asnjëherë në diskutim nga AKKP-ja, megjithatë parimi i procesit të rregullt ligjor konkurren me atë të barazisë së subjekteve të shpronësuar (trashëgimtarëve të tyre).

8.4 Ndonëse kërkuari u referohet disa vendimeve të GJEDNJ-së, pretendimi për cenimin e sigurisë juridike nuk është ngritur në nivel kushtetues. Po ashtu, argumentet e parashtruara nga kërkuari janë të natyrës ligjore dhe si të tilla ato nuk i përkasin juridiksionit kushtetues.

8.5 Edhe pretendimi i kërkuarit për mosrespektimin e standardit të arsyetimit nga Gjykata e Lartë, është i pabazuar.

9. Subjekti i interesuar, Agjencia e Kthimit dhe Kompensimit të Pronave ka prapësuar se:

9.1 Vendimet gjyqësore objekt kundërshtimi janë të drejta dhe në respekt të ligjit nr. 9235, datë 29.7.2004 “Për kthimin dhe kompensimin e pronave”, i ndryshuar, i cili në nenin 23 parashikon mënyrën proporcionale të kompensimit të subjekteve të shpronësuar.

9.2 Procedurat, rregullat dhe kriteret që duhet të zbatojë AKKP-ja për shpërndarjen e fondit të kompensimit në të holla përcaktohen nga aktet nënligjore të miratuara nga Këshilli i Ministrave.

9.3 Kërkuari, duke qenë se ka përfutur kompensim fizik nga ligji “Për tokën”, nuk është përfshirë në listën e subjekteve që përfitojnë kompensimin në të holla, kriter përjashtues ky i parashikuar në VKM-ja nr. 1343, datë 4.6.2008, “Për miratimin e shpërndarjes së fondit të kompensimit të pronarëve në të holla, për vitin 2008”.

9.4 AKKP-ja shprehet me vendim vetëm për kërkesa të depozituara brenda afatit ligjor. Pranimi i kërkesës së kërkuarit do të cenonte parimin e barazisë dhe mosdiskriminimit, pasi do të përbënte ndërhyrje në skemën e kompensimit të përcaktuar ndër vite. Kërkuari nuk i ka respektuar procedurat e kërkuara nga ligji dhe aktet nënligjore për të vënë sërish në lëvizje organin administrativ, ndërkohë që është informuar me shkresë në lidhje me rrethanat faktike dhe juridike të rastit konkret, prandaj pretendimi për pasivitet të AKKP-së është i pabazuar.

9.5 Detyrimi i organit administrativ për nxjerrjen e aktit është i ekzekutueshëm vetëm për rastin në të cilin ende nuk është shprehur për kërkesën e themelit në lidhje me njohjen/kthimin dhe/ose kompensimin e pronës për subjektet pretendues si të shpronësuar, të cilët nuk disponojnë një vendim përfundimtar.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për pretendimin e cenimit të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, për shkak të mosekzekutimit të vendimit të KKKP-së brenda një afati të arsyeshëm, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës

10. Kërkuari pretendon se vendimi nr. 532/2, datë 23.9.1996 i Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave

(KKKP), që i ka njohur pronësinë mbi një sipërfaqe toke dhe të drejtën e kompensimit në të holla, nuk është ekzekutuar brenda një afati të arsyeshëm dhe, për këtë arsye, atij i është cenuar e drejta për një proces të rregullt ligjor.

11. Gjykata vlerëson ta analizojë këtë pretendim të kërkuarit në lidhje me të drejtën për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës. Kjo e drejtë kushtetuese, ndër të tjera, ka për qëllim të garantojë shtetasit nga çdo veprim që u shkakton cenim të të drejtave të tyre, pa përjashtuar rastet kur cenimi vjen nga ndonjë akt i administratës shtetërore. Shteti i së drejtës presupozon që çdo ndërhyrje e autoriteteve ekzekutive në të drejtat e individit apo të personave juridikë, duhet të jetë objekt i një kontrolli efektiv nga një organ që ofron garantimin e pavarësisë dhe paanësisë gjatë procesit të shqyrtimit të procesit (*shih vendimin nr.10, datë 4.4.2007 të Gjykatës Kushtetuese*).

12. Në jurisprudencën kushtetuese, KKKP-të janë vlerësuar jo si organe administrative në kuptimin klasik juridik të termit. Ato nuk ishin të përfshira në piramidën e ekzekutivit, dispononin në lidhje me të drejta subjektive të shtetasve dhe vendimet e tyre kontrolloheshin drejtpërsëdrejti nga gjykatat në një gjykim që nuk ishte i njëjtë me atë në lidhje me pavlefshmërinë e aktit administrativ. Për rrjedhojë, edhe vendimet e KKKP-së, që kanë pasur si kompetencë kthimin dhe kompensimin e pronave, në vite, janë vlerësuar se nuk mund të konsiderohen akte administrative, në kuptimin normal juridik të termit (*strictu sensu*), por akte *sui generis* të nxjerra nga një organ *sui generis*, për të cilin Gjykata Evropiane për të Drejtat e Njeriut ka përdorur termin e ri leksikor, *quasi* gjykatë. Në mbështetje të këtij konstatimi, Gjykata, mbështetur edhe në eksperiencën e vendeve të tjera, ka vlerësuar se në rastet kur kemi të bëjmë me të drejta subjektive, edhe pse enti shtetëror ka shprehur vullnetin e vet nëpërmjet akteve, këto të fundit nuk trajtohen dhe nuk goditen në gjykatë si akte administrative, por përkundrazi, shtetasi në gjykatë, në një gjykim të zakonshëm kërkon të drejtën e pronës duke paraqitur prova në mbështetje të kësaj të drejte (*shih vendimin nr. 27, datë 26.5.2010 të Gjykatës Kushtetuese*).

13. Në rastin konkret, Gjykata konstaton se subjektet e shpronësuara, të cilave u është njohur e drejta për kompensim, në përputhje me ligjin nr. 9235, datë 29.7.2004, “Për kthimin dhe kompensimin e pronës”, të ndryshuar, përfitojnë kompensim, nga fondi i kompensimit, në masën dhe sipas mënyrës së përcaktuar me vendim të Këshillit të Ministrave. Vlera e pronës që kompensohet nxirret bazuar në çmimin e tregut, llojin e pasurisë dhe qëllimin e përdorimit të saj, sipas standardeve ndërkombëtare të vlerësimit të pasurisë së paluajtshme. Fondi i kompensimit të pronave, në bazë të ligjit nr. 10239, datë 25.2.2010, “Për krijimin e fondit special të kompensimit të pronave”, vlerësohet fond special, që administrohet nga AKKP-ja. Aktet nënligjore në zbatim të këtij ligji nxirren duke respektuar parimet e kompensimit të drejtë, të barazisë para ligjit, sigurisë juridike, procesit të rregullt ligjor dhe proporcionalitetit.

14. Gjykata vëren se Këshilli i Ministrave, në zbatim të parashikimeve ligjore ka miratuar disa vendime ku përcaktohen procedurat e shpërndarjes së fondit të kompensimit në të holla, midis të cilave edhe VKM-ja nr. 1343, datë 4.6.2008, “Për miratimin e procedurave të shpërndarjes së fondit të kompensimit të pronarëve, në të holla, për vitin 2008”, ku krahas përcaktimit të dokumenteve të nevojshme dhe procedurave të kompensimit, parashikohet se: “*Procesi i regjistrimit/pranimit të kërkesave për kompensim fillon 5 ditë pas hyrjes në fuqi të këtij vendimi dhe vazhdon 30 ditë.*”

15. Nga aktet shkresore rezulton se kërkuari i është drejtuar KKKP-së Tiranë me kërkesën e datës 9.9.2008, duke pretenduar, që në zbatim të neneve 15/a dhe 16, pika 1 shkronja “b” të ligjit nr.9583, datë 17.7.2006, “Për disa ndryshime dhe shtesa në ligjin nr. 9235, datë 29.7.2004 “Për kthimin dhe kompensimin e pronës”, të ndryshuar, t’u kompensohej sipërfaqja duke marrë si vlerë mesatare çmimet e përcaktuara nga harta e vlerës së trojeve sipas vendimit nr. 139, datë 13.2.2008 të Këshillit të Ministrave, “Për miratimin e çmimeve të trojeve të përcaktuara në hartat përkatëse për qarqet e Fierit, Elbasanit, Tiranës, Vlorës, Durrësit dhe Shkodrës”. Gjykata konstaton se VKM-ja kishte për objekt miratimin e çmimeve për trojet urbane, brenda vijës së verdhë, për trojet në qytetet dhe komunat, ku investimet nuk janë rentabël, tokën bujqësore, tokën pyjore, livadhet dhe kullotat, për qarqet e Fierit, të Elbasanit, Tiranës, Vlorës, Durrësit dhe Shkodrës, ndërkohë që nuk përcaktonte rregullat dhe kriteret e shpërndarjes së fondit të kompensimit dhe as fondin përkatës që i vihej në dispozicion AKKP-së për realizimin e këtij procesi.

16. AKKP-ja, përmes shkresës nr.1824/1 prot., datë 26.9.2008 i ka informuar pronarët se duhet të plotësonin dhe dorëzonin dokumentacionin financiar pasi të miratohej VKM-ja që do të përcaktonte kriteret, datat dhe procedurat e procesit të kompensimit financiar për sipërfaqet “truall”. Sipas shkresës së AKKP-së rezulton se: “*Përlllogaritjet për kompensimin financiar të sipërfaqeve, të shprehur në vendimet e ish-komisioneve janë shfuqizuar.*”

17. Gjykata vëren se, nga viti 2008 e deri në momentin që çështja është marrë në shqyrtim nga Gjykata Kushtetuese, Këshilli i Ministrave ka miratuar disa VKM që përcaktojnë rregullat dhe kriteret e shpërndarjes së fondit të kompensimit në të holla pronarëve, konkretisht VKM-të: nr.487, datë 6.5.2009, nr. 192, datë 9.3.2011 dhe nr. 768, datë 7.11.2012, por nuk rezulton të ketë pasur shprehje interesi nga ana e kërkuarit sipas kushteve e kriterëve ligjore.

18. Nga sa më sipër, Gjykata vlerëson se vendimet e ish-KKKP-ve për kompensimin në të holla të subjekteve përfituese janë vendime që vihen në zbatim vetëm pas plotësimit të kërkesave të përcaktuara nga kuadri ligjor e nënligjor për kthimin dhe kompensimin e pronës.

19. Kërkuari i është drejtuar rrugës gjyqësore me kërkesëpadi, që është shqyrtuar nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm, të cilat në përbushje të kompetencave funksionale për interpretimin e dispozitave ligjore dhe vlerësimin juridik të rrethanave dhe provave të parashtruara nga palët, kanë vendosur rrëzimin e kërkesëpadisë. Gjykatat e juridiksionit të zakonshëm nuk e kanë vënë në diskutim vlerën e vendimit të KKKP-së për njohjen pronar dhe kompensimin në të holla. Përkundrazi, pretendimet e kërkuarit kanë marrë përgjigje të arsyetuar si nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, e cila ka arsyetuar se “*AKKP-ja ka detyrimin të zbatojë kuadrin ligjor dhe nënligjor mbi kthimin dhe kompensimin e pronave*”, ashtu edhe Gjykata e Apelit që argumenton se: “*në kuptim të së drejtës kushtetuese të paditësit në proces si dhe të së drejtës së tij themelore të mbrojtur nga kushtetuta dhe marrëveshjet ndërkombëtare të ratifikuara, nuk po i mohohet e drejta në kuptimin ligjor të saj, ai*

e ka fituar me vendimin përkatës, por pritet të dalë Vendimi i Këshillit të Ministrave për zonën përkatëse dhe kriteret e tjera...”.

20. Në vështrim të sa më sipër, Gjykata rithekson se kontrolli kushtetues që ushtrohet ndaj vendimeve gjyqësore është i kufizuar vetëm në funksion të mbrojtjes së të drejtave kushtetuese të individit për një proces të rregullt ligjor. Problemet e interpretimit dhe të zbatimit të ligjit për zgjidhjen e çështjeve konkrete nuk përbëjnë juridiksion kushtetues nëse ato nuk shoqërohen me cenimin e këtyre të drejtave. Në këto kushte, Gjykata vlerëson se pretendimet e kërkuarit janë të pabazuara.

B. Në lidhje me pretendimin për cenimin e të drejtës së mbrojtjes në Gjykatën e Lartë

21. Kërkuarisi gjithashtu ka pretenduar se vendimi i Gjykatës së Lartë për mospranimin e rekursit në dhomë këshillimi i ka cenuar të drejtën e mbrojtjes, pasi rekursi përmbante shkaqe nga ato që duhen shqyrtuar në seancë gjyqësore.

22. Gjykata, në jurisprudencën kushtetuese, në mënyrë të vazhdueshme ka rithekruar qëndrimin se Kolegji i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit, është organi që analizon dhe vlerëson nëse shkaqet e ngritura në rekurs janë në përputhje me kërkesat e ligjit, duke vlerësuar kështu nëse rekursi përmban shkaqe për t’u kaluar për shqyrtim në seancë gjyqësore. Sikundër për pranimin, ashtu edhe për mospranimin e rekursit, dhoma e këshillimit, nëpërmjet arsyetimit të vendimeve të saj, luan rolin e një filtri paraeliminues të kërkesave që i drejtohen Gjykatës së Lartë. Sigurisht që palët përpara kësaj trupe gjyqësore, në një numër të madh rastesh, *prima facie* i plotësojnë formalisht kriteret që kërkesa e tyre të shkojë në seancë publike, por kjo nuk mund t’ia deformojë funksionin vlerësues dhomës së këshillimit. Në rast se Kolegji në dhomën e këshillimit krijon bindjen se shkaqet e ngritura në rekurs objektivisht nuk gjejnë mbështetje në aktet e administruara në dosjen gjyqësore, atëherë është në kompetencën e tij të vendosë, në pajtim me kërkesat ligjore, pa pjesëmarrjen e palëve, mospranimin e çështjes për shqyrtim në seancë gjyqësore (*shih vendimin nr. 22, datë 6.6.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

23. Gjykata ka theksuar, gjithashtu, se veprimtaria seleksionuese e dhomës së këshillimit, për verifikimin nëse rekursi i plotëson ose jo kushtet për shqyrtim, nuk është një shkelje e të drejtës së palëve për t’iu drejtuar gjykatës apo të asaj për një gjykim publik, por është një veprimtari e domosdoshme në funksion të aksesit në gjykatë vetëm të atyre çështjeve që i parashikon ligji, duke lënë jashtë përzgjedhjes kërkesat e paarsyeshme dhe haptazi të pambështetura në ligj (*shih vendimin nr. 45, datë 23.7.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

24. Vendimi i marrë në dhomën e këshillimit nuk përbën proces të parregullt ligjor, pasi Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vepruar në përputhje me kërkesat e Kodit të Procedurës Civile dhe nuk ka marrë atribut që i takojnë seancës gjyqësore. Nga ana tjetër, edhe arsyetimi i këtij vendimi nuk paraqet ndonjë mangësi, e cila mund të ndikojë negativisht në këtë drejtim. Kjo formë arsyetimi është tashmë e konsoliduar në praktikën e Gjykatës së Lartë, përderisa shpreh në thelb shkaqet e mospranimit të rekursit nga ana e kolegjeve të saj, gjatë shqyrtimit të tij paraprak në dhomën e këshillimit (*shih vendimin nr. 17, datë 16.5.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

25. Në vështrim të konkluzioneve të mësipërme dhe nisur nga natyra e pretendimeve të kërkuarit, Gjykata vlerëson se edhe procesi i zhvilluar nga Kolegji Civil, në dhomë këshillimi, ka vlerësuar pretendimet e kërkuarit në dritën e fakteve të pasqyruara në dosje duke arritur në përfundimin se shkaqet e parashtruara nuk janë të tilla që duhet të kalojnë për t’i shqyrtuar në seancë. Në vështrim të sa më sipër, Gjykata vlerëson se procesi në dhomën e këshillimit nuk ka cenuar të drejtën për t’u mbrojtur të kërkuarit dhe as standardin e arsyetimit dhe, si i tillë, nuk është rrjedhojë e një procesi të parregullt ligjor, në kuptim të nenit 42/2 të Kushtetutës.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131, shkronja “F”, dhe nenit 134, pika 1, shkronja “g”, të Kushtetutës; neneve 72 dhe 77 të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000, “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

Rrëzimin e kërkesës.¹

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar) Sokol Berberi, Vladimir Kristo, Gani Dizdari, Fatmir Hoxha, Altina Xhoxhaj, Vitore Tusha, Fatos Lulo, Besnik Imeraj

¹ Gjyqtari V.Kristo votoi për pranimin pjesërisht të kërkesës dhe shfuqizimin e vendimit nr. 225, datë 7.2.2013 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, në dhomë këshillimi, me arsyetimin se nuk ka respektuar standardin e arsyetimit të vendimit gjyqësor.

